

ВОЛОДИМИР ТИХИЙ

ВАЛЕРІЙ ПУЗІК

Наші Котики.

АБО ЯК МИ ПОЛЮБИЛИ ЛОПАТИ В УМОВАХ ОБМЕЖЕНОЇ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ
З ЕЛЕМЕНТАМИ ТИМЧАСОВОГО ВОЄННОГО СТАНУ

Бліндаж

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2020

Літо vs Путін

Це було справді красиво: Кремль палав.

Чорні стовпи диму підпирали небо, а червоні язики вогню облизували мури та оборонні стіни.

Красна площа спалахувала вогнями. То тут, то там лунали вибухи та постріли. Танки з відірваними «бошками» понуро залякали біля некропольного ряду Кремлівської стіни. ГУМ та Китай-город порожніми, темними вікнами споглядали крах імперії. Водночас і близько, і далеко звучала П'ята симфонія Шостаковича.

Літо ледве підвівся. Дихав важко. Страшенно боліли ноги та спина. На вигляд йому років 40, не більше. Середнього зросту. Камуфляж брудний, руки в крові. Він мить дивиться на свої долоні, де поміж ліній долі бачить щось біле. Ніяк не може зрозуміти, що це...

Попіл?

Раптом недалеко від нього, у клубках диму, з'явилась сутулувата постать карлика. Вона задкувала прямо до Літа. Постать перелякано озиралася навкруги. Офіційно-діловий стиль одягу: костюм класичного крою, застебнута на всі гудзики сорочка та бездоганне колись взуття. Темний колір строгого ділового костюма відтіняла обгоріла шовкова краватка. Літо зробив кілька кроків уперед до людини й ураз упізнав незнайомця – це Путін.

– Стій! – крикнув Літо, направляючи дуло автомата на нього.

Путін завмер на секунду, а потім повільно озирнувся. Його рука стискає пістолет.

– Чего ждъош? – прошипів він. – Стреляй, падла! Літо, недовго думаючи, спустив курок.

Клац!

Не вистрілив.

Клац!

Путін посміхнувся.

Клац!

Сміється вголос.

Клац!

У магазині немає набоїв.

Путін демонічно регоче, скеровуючи пістолет на Літо.

– Ну, всьо, салдат, приїхал! – Путін відверто насолоджувався цією миттю. Він смакував кожне слово, й аби це був голлівудський фільм, то виглядав би надзвичайно: він був би стрільцем-ганфайтером з Дикого Заходу, або гігантським бойовим роботом, створеним для захисту цілої імперії, він міг би бути ким хочеш зараз, тож спустив курок.

Клац! – його здивуванню не було меж, а обличчя спотворила гримаса люті. Він у паніці натискав на курок, але безрезультатно й, не витримавши цього гірко-го клацання, швиргонув пістолет у Літо. Той пролетів повз голову українського військового, а Путін почав тікати з поля бою. Це був вирок вишколу контррозвідки слідчого відділу Ленінградського управління КДБ. Все пішло не так, як планувалось.

Неподалік щось вибухнуло. Яскравий спалах освітив йому шлях, а Літо з усієї сили пожбурих автомат навздогін Путіну. Приклад поцілів у хребет. Щось хруснуло, й «стрілець-ганфайтер», як жаба, повалився на бруківку Красної площі. Трьома широкими кроками Літо подолав відстань до Путіна, що борсався в масній калюжі солярки, дістаючи на ходу військового ножа.

– Що, всрався?

Літо поставив ногу на спину противника. Путін хапнув ротом кисень, а потім прошипів:

– Не спеші, солдат. Дай сказати перед смертю.

Літо приставив ніж до горла бранця:

– Кажи! Маєш п'ять секунд, – промовив Літо наче лейтенант Альдо Рейн у фіналі фільму «Безславні виродки» Квентіна Тарантіно.

– Подумай, хто прідьот мне на смену? Медведев? Шойгу? Да хоть Навальний! Каждый із ніх в стократ подлее і безпринципнее. Онi подпішут любие бумагі. Будут клясться в любові і уваженні к українському народу. Откроют українскую бібліотеку і школу в Москве. Заплатят контрібуцію і даже отдадут Крим! І ви – ПОВЄРІТЕ. Будете снова слухать великую русскую естраду, восторгатся балетом і КВНОм с Достоевскім. Ви будете разменівать по крупіцам свою свободу і сво-

йю будущеє на убогую хохлятскую ситость. І через лет десять-пятнадцат не станет України, а будет колонія безвольного рускоговорящего бидла. Уже навсегда. Убивая меня, ти убиваеш последній шанс родітєся на-стоящей Україне...

Літо пильно вглядався в обличчя Путіна. Той хрипів і совав ногами.

– Подумай, українській воїн... – прохрипів Путін. – Что скажеш?

– Я сказав би, та часу немає, – Літо притис сильніше лезо свого ножа до горла бранця.

– Гаагского трибунала не будет?

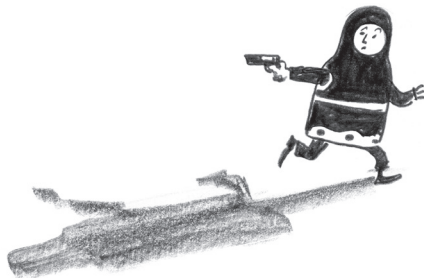
– Ні! – відповідає Літо. – Буде суд Божий. І враз за його плечима розправляються два білих крила. Все навкруги різко стає таким яскравим, що сліпить очі. Красна площа, танки, гори трупів – все зникає в цьому потоці світла. Лунає П'ята симфонія Шостаковича, лунає гучніше, ще гучніше, і ще. Й коли симфонія досягає чергової кульмінації, Літо перетворюється на Бога, а Путін, перелякано витріщивши очі, верещить, наче свиня...

– Дімо, підйом! – з неба звучить голос Лілі.

Літо звів погляд угору.

Щось схоже на сніг падає на Красну площу.

– Діма! – знову прозвучав голос.

Зима 2019

Літо ліниво розплющив око й глянув на дівчину.

За вікном сіріє ранок. Перша думка: вдома. Літо лежить на ліжку у своїй квартирі, а поруч сидить Ліля. Усміхається:

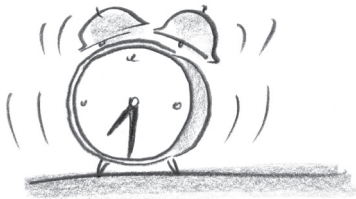
– Прокидайся! – мовить вона.

– Та ну... – Літо відмахнувся рукою й накрився ковдрою з головою, наче мала дитина.

– На кастинг запізнишся!

Літо зітхнув:

– Ще секунду, будь ласка.

Осінь 2014

Автомобіль трясє. Дорога – суцільні вибоїни. Обабіч неї тягнуться ріденькі лісосмуги, за ними видніються поля. Роздובаний донецькими шляхами бойовий ЗІЛок з «армійським» тюнингом та відповідними номерами набрав непогану швидкість, постукуючи мотором під капотом.

Кабіна прикрашена різним атовським дріб'язком. Тут і наклейки «ПТН-ПНХ», і шеврони волонтерів-стоматологів з «Тризуб-Дентал», де на синьо-жовтому тлі красувався білий зуб із гербом України, були іконки та статуетки різних казкових і не дуже персонажів.

Стиха грає релаксова музика. Водій з позивним «Мачмонт» у такт їй стукає по керму й хитає головою.

Мачмонт, веселий тридцятирічний хлопець зі стильною зачіскою під нуль. Міцний фізично. Одягнений у форму «дубок». За вухом сигарета.

Поруч нього – Пенальті, командир.

Йому на вигляд трохи більш як сорок. Дві зморшки від насуплених брів тягнуться вгору, ніби рівчаки. Чорні вуса додають серйозності. Він завжди сконцентрований. У манері спілкування та поведінці вгадується армійський вишкіл.

Через лобове скло ЗІЛка Пенальті уважно дивиться на білу маршрутку, що повільно їде попереду.

– Командире, та не переживай ти так, зараз обже-немо, – каже Мачмонт.

– Та я не переживаю! – відповідає Пенальті.

– Я бачу! – хлопець доброзичливо усміхається.

Мачмонт тисне на педаль газу. ЗІЛок прискорюється. Маршрутка швидко наближається. У вікнах видно людські фігури. Коли автівки порівнялися, з кузова виглянув збуджений Літо.

– Слава Україні! – крикнув він, приязно махнувши рукою.

За вікнами маршрутки Літо побачив суворі обличчя пасажирів, які скептично дивилися на вантажівку та військових. Лише якась дівчинка років п'ятнадцяти помахала рукою у відповідь.

Професор, що лежав у кузові, дивлячись на Літо, іронічно промовив:

– Літо, кого ти вже там закадрив?

Літо повернувся до побратима.

– Є одна принцеса!

Грін, що сидів поруч Професора, засміявся.

ЗІЛок обігнав маршрутку й на швидкості в'їхав у яму. Вантажівку трясонуло так сильно, що в Літа з голови злетіла каска. Він спробував її спіймати, але не встиг – гепнувши об борт, вона полетіла далі – на дорогу.

ЗМІСТ

Наші котики,
або Як ми полюбили лопати
в умовах обмеженої антитерористичної операції
з тимчасовими елементами військового стану

Літо vs Путін	5
Зима 2019	9
Осінь 2014	10
Місцеві	13
ОРДЛО	15
«Серце Новоросії»	17
Радник	19
Бліндаж	21
Туалет	24
Ротний	28
Перший позачерговий	32
Бронік від Ірми Вітовської	33
«Новороссия ТВ»	37
«Сепар»	42
Грін чергує	47
Двіж почався	50
Смерть наближається	52
Паніка	55
Кінець туалету	60
Неминуча зустріч	63

Перемир'я	68
Дружній вогонь	73
Випускниця	78
Тонус та енергія	82
Президент!	84
Державна таємниця	89
Ви – герой!	91
Пулiтцерiвська премiя	94
Протилежна точка зору	96
Автомат тільки заважатиме	99
Фіаско.	101
Камера	106
Помста Радника	113
Ми без бою не здамося	117
Альтер его	123
Це – Пенальті.	126
Професор трохи стомився.	128
Гол.	131
Мінський мир	133
Я попереджав.	137
Нас уб'ють?	139
Професоре, ти – супер!	141
Гріне, стріляй!	143
Слава Герою!	145
«Какам кверху!».	149
«Валім всіх».	152
Заповіт	154
Порожнє поле	159
Пливе кача	161
Без шуму й пилу	163
Ви – добровольці!	165
Гоша	169

Загалом у нас затишно	171
Жовтий скотч.	173
На позицію «Професор»!	175
На кастинг	177
Слава Україні!	179
Наші котики	181

**Бліндаж.
Дев'ять історій**

Вступ	185
Блог Гріна	191
Посівний календар.	199
«Кабанчики» полетіли.	203
Царство гобітів	212
УПС!	215
Гусак.	218
Світає, край неба палає.	223
Точка, Точка, я – Терикон	229
Записка Гріна.	240
Мінісеріал «Бліндаж»: похмурий військовий гумор (Андрій Кокотюха, «Детектор медіа»)	245
Про автора.	249